

ЯК ЗМУСИТИ...

МОНЕТУ ЗНИКНУТИ ПІД СКЛЯНКОЮ

Поки Лейла з Картером трохи подрімають, ми з тобою влаштуємо наступний урок ілюзіонізму. Цей фокус вимагатиме певної передбачливості та, звичайно, багато тренувань (і, можливо, невеличку конструкцію... з тих, що любить Рідлі). Я тільки попрошу, щоб ти не витрачав всю ніч на підготовку та трохи поспав. Увага! Сонні фокусники припускаються помилок! Але на помилках вчать. Тож не переймайся, якщо не вийде з першої спроби. Спробуй ще!

Тобі знадобиться:

- * Монета (чим більшою за розміром вона буде, тим краще бачитимуть її глядачі).
- * Прозора (це означає ЧИСТА) склянка (ти, імовірно, не захочеш брати вишукані келихи, що дісталися від прапрабабусі. Пропоную скористатися такими, за якими твоя родина не дуже сумуватиме).
- * Темна хустинка або маленький носовичок.
- * Два чистих аркуші білосніжного паперу.
- * Олівець.
- * Клей.
- * Ножиці (впевнений, ти достатньо кмітливий та знаєш, що маніпуляції з гострими предметами можна проводити лише у присутності дорослих. Під час виступів фокусників може здатися, що пришити відтятий палець — це просто. У реальному житті для цього зазвичай потрібен хірург. Це не смішно!).

— У мене нема жодних секретів, — мовив Картер.

Лейла подумала про свою жерстяну коробку з ключами нагорі, про яку знала лише вона.

— Ні, — мовила дівчина. — Тут ні в кого секретів немає.

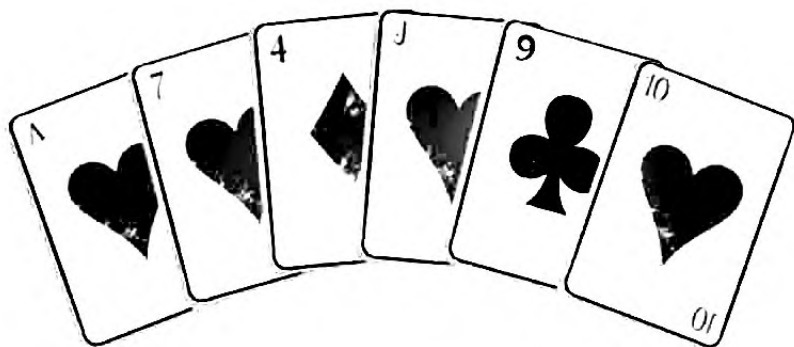
— Гадаю, деякі секрети варті нерозголошення, — холодним і спокійним голосом мовив Тео. — Я не маю наміру найближчим часом розкривати свої трюки.

Перш ніж Рідлі встигла посварити його, двері в крамницю відчинилися, і дзенькнув дзвіночок.

Лейла визирнула у прохід і побачила пару, що стояла на вході. Це був чоловік із жінкою, на вигляд як туристи, що спустилися з «Величного дуба». Оскільки містер Вернон все ще був нагорі, шукаючи свої зникомі чорнила, Лейла підбігла до них і привіталася:

— Ласкаво просимо до «Магічної крамниці Вернона», де ми продаємо неможливе. Чи можете вам допомогти що-небудь знайти? — а потім, підморгнувши, додала: — Або, можливо, допомогти вам змусити щось зникнути?

Престо прошурхотіла пір'ям зі свого сідала.

ОДИН

Лейла Вернон не завжди жила в Мінеральних Свердловинах. Насправді й Лейлою Вернон вона була не завжди. Мешкаючи в Дитячому притулку паніматки, Маргарет Лейла мала прізвище Доу. Насправді воно їй не належало: Доу дівчинку назвали навмання, бо ніхто не знав, хто її батьки. Коли паніматка Маргарет вперше знайшла Лейлу, на картці в колисці було написано лише ім'я та дата народження.

Лейла ніколи не дозволяла цьому тиснути на себе. Насправді вона більше за решту дівчат намагалася зберігати позитивний настрій, навіть коли вони поводитися з нею так, наче вона була такою ж нік-

чемною, як якась дерев'яна монетка. Ось чому одного дня, коли кілька дівчат з притулку тягнули її коридором до кабінету паніматки Маргарет, Лейла Доу голосно і бурхливо зареготала:

— Ха-ха-ха! — кричала вона, поки вони щипали її за руки. — Лоскотно!

Насправді Лейлі не було лоскотно від дій злих дівчат, але вона подумала, що, можливо, хтось із дорослих почує її гучні крики та втрутиться. Не треба було бути екстрасенсом, аби знати, що дівчата замислили, бо щонайменше раз на тиждень вони закривали її у найтемнішій в усьому дитячому будинку шафі. Все через те, що найвища дівчинка в якійсь момент вирішила: їй не подобається завжди усміхнена й весела Лейла. Висока «подружка» хотіла, щоб Доу була такою ж нещасною, як і вона. Тому їхня компанія намагалася мучити Лейлу за кожної нагоди. І щоразу вона терпіла, терпіла з усіх сил, намагаючись не показувати, як їй боляче, особливо в той самий день, коли гурт справжнісіньких фокусників з містечка Мінеральні Свердловини мав виступати перед усіма дітьми притулку. Кілька тижнів Лейла з нетерпінням чекала на це шоу.

— Ну ж бо, дівчата! — сказала вона з вимушеною посмішкою. — Біжімо вниз, до кімнати